

Enne mõtle, siis ütle

Kallid kuulajad!

Oleme siin, et jagada üksteisele mõtteid Eesti vabariigi aastapäeva puhul meie kodumaast. Maast, mis meid kaitseb, meid aitab. Maast, kus me kõik peaksime tundma ennast turvaliselt ja hästi.

Kuigi olen ise olnud väga rahul kasvades Eestis, tuleb tõdeda, et me elame riigis, mis pole ideaalne.

Paljud on täheldanud, et riigil on vähe raha, mida jaotatakse mõtlematult, palgad on kohutavalt väikesed, ametnikud rumalad, teed on katki, tänavad on pimedad ja kohekohe on meie kalli kodumaa pinnale jõudmas hoomamatud pagulasmassid.

Püha jumalal, me elame riigis, kus kaks samasoolist inimest saavad registreerida ennast ametlikult kokku elama!

Kuid sooviksin täna pöörata tähelepanu ühele pealtnäha lihtsakoelisemale probleemile: eestlase piiritu kriitikameele mõtlematule avaldumisele.

Eestlased on jonnakad. Kui stereotüüpne eestlane on juba võtnud endale ühe tõekspidamise, siis ta ka seda kaitseb. Veelgi enam, ta ei pane pahaks seda ka levitada ja aeg-ajalt teistele peale suruda. On meeldiv kuulda eestlast, kes tulises konfliktis oskab ka vastaspoole põhimõtetes mingit õigust näha.

Jah, Eesti riigis elades on meil kaks suurt hüve: meid on ainult miljon inimest ja meil kõigil on riigi ees samad õigused ja kohustused. See tähendab, et iseenesest on kõigil võimalik oma arvamust avaldada, veelgi enam, kui on soovi, saab isegi midagi mingil määral ära teha!

Tihti kasutatakse aga just seda esimest varianti. Arvamuse avaldamine ilma konkreetse tahteta midagi muuta on mõttetu ega vii mitte kuhugi. Kust võetakse pidevalt endale õigus kritiseerida?

Ära leierdatud on teema, mida saab teha riik minu jaoks. Võiks hoopis mõelda, mida saan mina teha riigi jaoks. Tegelikult on see ju nii tähtis.

Vahetevahel kuulates, kuidas me üksteist kritiseerime, tõusevad mul ihukarvad püsti. Häirib kogu see negatiivsus ja mahategemine. Leidub inimesi, kes tahavad midagi muuta paremaks, lisada meie maailma midagi head, kellele ei piisa ainult aias grilli kõrval peale sauna semudega klatšimisest. Kahjuks on alati inimesi, kellel on kõige

kohta midagi halba öelda.

Jah, mis need paar halba sõna ikka teevad, inimeses endas peab tugevust olema. Aga tegelikult kriitika tapab loovuse ja nõrgestab enesekindlust. Inimest ei tohiks piirata, teda tuleks julgustada, talle tuleks kaasa elada. Inimene, kes julgeb eestlase kadedusest ja negatiivsusest üle olla, on haruldus. Äkki ongi nemad meie riigi tõeline aare?

Kokkuvõtteks kutsuksin kõiki üles proovima üksteist mõista ja julgustada. Oma riigi armastamine ei väljendu vaid ajaloo meenutamises ja aastapäeva paraadi vaatamises. Kas kõige tähtsam ei peaks olema üksteise ehk eesti INIMESTE armastamine? Unustame kadeduse, lõpetame oma kaaslastes vigade otsimise! Me peame ise oma riigi paremaks muutma, keegi ei tee seda meie eest. Alustame kohe, sest ilus on alustada heade asjadega tähtpäevadel. Eesti Vabariigi aastapäeva on selleks väga sobilik. Head uutmoodi eestlaseks olemist ja head vabariigi aastapäeva!

Täna kuulamast!

Liisa Rootare 10H